

компрометирамъ повѣрената ми, но още незапочната мисия.

Както и да е, уречениятъ часъ приближаваше, и азъ трѣбаше да потегля за станцията. Тъкмо на 10^{1/2} часа, слѣдъ като прѣдадохъ на пощата нѣкои писма за Цариградъ, азъ тръгнахъ съ желѣзницата отъ Триестъ за Виена. Желѣзнопътната линия отъ Триестъ до Виена, най-вече отъ кждѣ г. Грацъ, на половината пътъ до Виена, е една отъ най-рѣдкитѣ, най-живописнитѣ, най-дивнитѣ по своята артистическа направа и по природната хубостъ. Тукъ човѣшкиятъ гений съ своитѣ чудни изобрѣтения и своето архитектурно художество е съперничалъ успѣшно съ чудно прѣкрасната и неописуема по своята разкошностъ и своето разнообразие природа, и е произвелъ една отъ най-забѣлжителнитѣ по красота и художество картини. Пътуването ми по тази линия бѣше нѣщо очарователно, нѣщо душеплѣнително. Дишахъ радостно, но радостъта ми се смѣшваше съ сълзи при спомена за положението на моето отечество.

На другия день, 14-и августа, часа кждѣ 7 влакътъ се спираше въ южната желѣзнопътна станция (Südbanhof) въ Виена. Слѣдъ половина часъ азъ бѣхъ вече въ хотелъ *Шатъ-Лондонъ* (Stadt-London), мѣсто за уговорената още отъ Цариградъ срѣща между двамата български делегати. Тръгналиятъ прѣзъ Варна—Русе мой другаръ бѣше стигналъ тамъ миналата вечеръ. Часа около 9 прѣди пладне ние бѣхме вече наедно.